

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jiřiny Jislové a soudců JUDr. Tomáše Pirka a JUDr. Naděždy Javůrkové ve věci žalobce: **JUDr. P. P. Ph.D.**, narozen [redacted] bytem [redacted] proti žalované: **Česká republika – Ministerstvo spravedlnosti**, IČ: 00025429 se sídlem Vyšehradská 427/16, 128 10 Praha 2, o zaplacení 40.000 Kč s příslušenstvím, k odvolání žalované proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 12. srpna 2016, č. j. 10 C 242/2015 – 36,

t a k t o :

- I. Rozsudek soudu I. stupně se v napadeném vyhovujícím výroku o věci samé **mění** tak, že se žaloba ohledně částky 32.250 Kč s příslušenstvím, zamítá.
- II. Žalobce je povinen zaplatit žalované náklady řízení ve výši 600 Kč do 3 dnů od právní moci rozsudku.

O d ů v o d n ě n í

Shora uvedeným rozsudkem soud prvního stupně žalované uložil povinnost zaplatit žalobci 32.250 Kč s příslušenstvím ve výroku uvedeném, to vše do 15 dnů od právní moci rozsudku, když ve zbývající části, to je v částce 21.500 Kč s příslušenstvím a zaplacení příslušenství z částky 32.250 Kč od 28. 1. 2015 do 26. 7. 2015 žalobu zamítl, a současně rozhodl o tom, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Takto rozhodl o žalobě založené na

tvrzení, že žalobce se domáhá výše uvedené částky s příslušenstvím za nepřiměřenou délku řízení vedeného u Okresního soudu v Chomutově pod sp. zn. [REDAKCE] kde byl žalobce ustanoven jako tlumočnick z jazyka anglického k provedení překladu listin notářem Mgr. Pavlem Škúrkem jako soudním komisařem. Na základě toho provedl žalobce písemný překlad v květnu 2012 a zaslal jej notáři, když současně vyúčtoval odměnu ve výši 25.725 Kč. Žalobce se opakovaně dotazoval, kdy bude a odměně rozhodnuto a teprve po více jak roce a půl od provedení překladu nabylo usnesení o ustanovení tlumočnickem právní moci, o odměně pak bylo rozhodnuto za další rok usnesením ze dne 28. 11. 2014. Odměna nebyla dosud vyplacena. Dále poukázal na to, že pro žalobce mají průtahy význam, neboť je třeba přihlídnout, jak k výši částky, tak i k délce prodlání. Nakonec uvedl, že tlumočné mu bylo zapláceno připsáním na jeho účet dne 21. 3. 2016.

Žalovaná navrhla zamítnutí žaloby s tím, že nárok v žalobě uvedený neuznává. Uvedla, že žalobce u ní uplatnil dne 26. 1. 2015 nárok na poskytnutí zadostiučinění ve výši 40.000 Kč, přičemž žalovaná konstatovala, že došlo k nesprávnému úřednímu postupu, což považuje za dostatečné zadostiučinění. Žalovaná tak dospěla k závěru, že došlo k nesprávnému úřednímu postupu ve smyslu § 13 odst. 1 zák. č. 82/1998 Sb., když v předmětné věci byl shledán pouze jeden nemeritorní průtah na straně soudu v období od prosince 2013 do listopadu 2014. Žalobce nerespektoval usnesení tím, že překlad zpracoval v dřívějším termínu, než mu bylo usnesením uloženo, což nemůže být přičítáno k tíži státu. Tento průtah měl pro žalobce zanedbatelný význam, čemuž přisvědčuje i skutečnost, že žalobce v období, kdy docházelo k tomu průtahu, neprojevil jakoukoliv iniciativu vedoucí k jeho odstranění, například v podobě stížnosti na průtahy v řízení.

Soud prvního stupně na podkladě provedeného dokazování, když popsal postup Okresního soudu v Chomutově sp. zn. [REDAKCE] a s odkazem na ustanovení § 1 odst. 1, § 4 odst. 1, § 5, § 13 odst. 1 a § 31a odst. 1, jakož i § 13 odst. 1 a § 22 odst. 1 zák. č. 82/1998 Sb. dospěl k závěru, že žaloba je částečně důvodná. Vyšel tak ze závěru, že odměnu a náhradu hotových výdajů je třeba hradit bez zbytečného odkladu po jejich přiznání, nejpozději do 30 dnů. Ze spisu však bylo zjištěno, že žalobce provedl tlumočnický úkon dne 4. 5. 2012, kdy zároveň předložil vyúčtování tlumočného. Soudní komisař byl povinen ve smyslu § 19 odst. 1 zák. č. 36/1967 Sb. bez zbytečného odkladu, nejpozději však do dvou měsíců určit výši tlumočného a nejpozději do 30 dnů ode dne jeho přiznání tlumočné žalobci uhradit. Výše tlumočného však byla určena až dne 28. 11. 2014 a vyplacena až dne 21. 3. 2016, čímž došlo k nesprávnému úřednímu postupu a k porušení práva žalobce na vydání rozhodnutí v zákonné lhůtě ve smyslu § 13 odst. 1 věta druhá zák. č. 82/1998 Sbírky, za což mu náleží právo na přiměřené zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu (§ 31a odst. 1 zák. č. 82/1998 Sb.), když porušení práva na vydání rozhodnutí (učinění úkonu) v zákonné lhůtě samo o sobě zakládá vyvratitelnou domněnku vzniku nemajetkové újmy, která nebyla žalovanou vyvrácena (odkaz na rozsudek NS ČR ze dne 23. 9. 2010, sp. zn. 30 Cdo 958/2009). Dále se soud prvního stupně zabýval stanovením formy či výše přiměřeného zadostiučinění za nesprávný úřední postup, když odkázal na konstantní judikaturu Evropského soudu pro lidská práva a Nejvyššího soudu ČR (např. rozsudek ze dne 12. 1. 2011, sp. zn. 30 Cdo 1151/2009 nebo stanovisko sp. zn. Cpjn 206/2010) a dospěl k závěru, že přiměřeným zadostiučiněním za nemajetkovou újmu je částka 32.250 Kč (53.750 Kč mínus 40 %), kterou uložil soud zaplatit žalované, včetně požadovaného zákonného úroku z prodlání, který je odůvodněn § 1968 odst. 1 věta první a § 1970 zák. č. 89/2012 Sb. a § 2 nařízení vlády číslo 351/2013 Sb. V této souvislosti zdůraznil, že věc byla velmi jednoduchá, soudní komisař do svého rozhodnutí o tlumočném v podstatě převzal vyúčtování žalobce, aniž by své rozhodnutí jakkoliv blíže odůvodnil, odvolání proti rozhodnutí nebylo podáno, věc tak byla projednána na jednom stupni soudní

soustavy. Žalobce se na délce řízení nijak nepodílel a jistě mu nelze přičítat k tíži, že provedl tlumočnický úkon před uplynutím lhůty, která mu byla soudním komisařem stanovena. Vyjádření žalované, že žalobce nerespektoval usnesení soudního komisaře, když jej zpracoval překlad v dřívějším termínu, což nemůže jít k tíži státu, považuje soud za velmi nešťastné a nedůstojné. Žalobce je tímto vyjádřením v podstatě žalovanou kárán za svou svědomitou a rychlou práci tlumočnicka, což není přijatelné. Dále poukázal na to, že posuzovaná věc má obecně pro žalobce běžný význam, když ani Evropský soud pro lidská práva předmětný typ řízení neřadí mezi řízení, kterým přisuzuje zvýšený význam pro účastníky. Současně poukázal i na to, že předmětem posuzovaného rozhodování bylo zaplacení částky 25.725 Kč, což pro žalobce nebyla jistě zanedbatelná částka, nicméně zároveň soud neshledal žádný důvod pro to, aby výše zadostiučinění za nemajetkovou újmu výrazně přesahovala předmět řízení. Z uvedených důvodů proto rozhodl, tak jak výše uvedeno, když ve zbývající část, kterou se žalobce po žalované domáhal zaplacení 21.500 Kč s příslušenstvím z této částky a zaplacení příslušenství z částky 32.250 Kč od 28. 1. 2015 do 26. 7. 2015 žalobu jako nedůvodnou zamítl. O nákladech řízení rozhodl podle § 142 odst. 3 ve spojení s § 151 odst. 1 o. s. ř., a dospěl k závěru, že žalobci žádné náklady nevznikly a proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů odvolacího řízení.

Proti tomuto rozsudku podala žalovaná odvolání, v němž se domáhala toho, aby odvolací soud napadený rozsudek ve výroku I. změnil tak, že žaloba se zamítá a ve výroku III. tak, že jí bude přiznána náhrada nákladů řízení. V odvolání zdůraznila, že přiměřeným zadostiučiněním je konstatování porušení práva na vydání rozhodnutí v přiměřené lhůtě. V řízení došlo k průtahům s rozhodnutím o přiznání tlumočnického, tyto však nebyly zásadní. Soud v řízení ustanovil tlumočnicka, žalobci bylo uloženo zpracovat překlad určené písemnosti do šesti týdnů od právní moci usnesení, avšak žalobce vyhotovil požadovaný překlad záhy po doručení usnesení o ustanovení tlumočnicka. Usnesení o ustanovení tlumočnicka nabylo právní moci až dne 9. 11. 2013, řízení totiž bylo komplikováno nutností doručovat písemnosti do zahraničí. Je zřejmé, že dokud nenabylo usnesení o ustanovení tlumočnicka právní moci, nemohlo být rozhodnuto o přiznání tlumočnického.

Odvolací soud k odvolání žalované přezkoumal rozsudek soudu prvního stupně, jakož i řízení jeho vydání předcházející (§ 212, § 212a o. s. ř.) a poté, kdy rozhodoval podle § 214 odst. 3 o. s. ř., to je bez nařízení jednání, dospěl k závěru, že odvolání žalované není opodstatněné.

Soud prvního stupně si pro své rozhodnutí opatřil dostatečný skutkový podklad, provedené důkazy správně hodnotil ve smyslu ustanovení § 132 o. s. ř. avšak odvolací soud se neztotožňuje s jeho právním posouzením věci.

Úvodem svého rozhodnutí odvolací soud zdůrazňuje, a to s poukazem na ustálenou judikaturu vyšších soudů, že pro znalce je rozhodování o znalečném, to je i pro tlumočnicka o tlumočném, rozhodováním o věci samé. Za této situace je nepochybné, že na předmětnou věc dopadají příslušná ustanovení zákona č. 82/1998 Sb., odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a že v tomto smyslu soud prvního stupně postupoval správně, jestliže se zabývá nárokem žalobce. Jde totiž o subjektivní právo tlumočnicka na odměnu za provedenou práci a rozhodování o něm, které je svěřeno orgánu veřejné moci - obecnému soudu. Má-li se v souladu s čl. 36 odst. 1 Listiny za to, že každý se může domáhat stanoveným postupem svého práva u nezávislého a nestranného soudu nebo jiného orgánu, musí mít dále i tlumočnick právo domáhat se svého práva z nesprávného úředního postupu spočívajícího v nepřiměřené délce řízení. Jak vyplývá z postoje žalované ve vztahu k uplatněnému nároku, dospěla k závěru, že v předmětném řízení

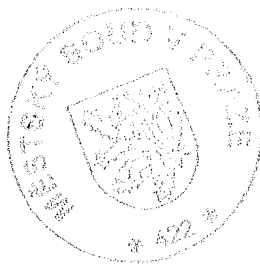
došlo k nesprávnému úřednímu postupu ve smyslu § 13 odst. 1 zákona, a v návaznosti na to pak konstatovala porušení práva, které považovala za dostatečné zadostiučinění. Odvolací soud na rozdíl od soudu prvního stupně dospěl k závěru, že byť v průběhu řízení ve vztahu k žalobci došlo k nesprávnému úřednímu postupu, avšak s ohledem na skutečnost, že se jedná o nárok tlumočnicka, který je zúčastněnou osobou v řízení, když o jeho nároku na tlumočné mohlo být rozhodnuto až po právní moci usnesení o ustanovení tlumočnicka v řízení, pak za zcela adekvátní odškodnění považuje odvolací soud konstataci porušení práva ze strany žalované. Je totiž nepochybné, že při úvaze o přiměřenosti délky řízení, a to s ohledem zejména na složitost věci, chování stěžovatele a jednání příslušného orgánu a navíc i význam sporu pro stěžovatele, nelze dojít k jinému závěru, že byť se nejednalo o složitou věc, ve vztahu k chování stěžovatele lze připustit, že měl možnost domáhat ze svého práva v průběhu řízení odpovídajícími prostředky, tzn. žádostmi o vyplacení tlumočného, jakož i vzhledem k tomu, že význam tohoto sporu nemohl být pro stěžovatele zásadní, je zřejmé, že konstataci porušení práva ze strany žalované je zcela adekvátním odškodněním žalobce. V této souvislosti odvolací soud se však ztotožňuje se soudem prvního stupně, že obrana žalované spočívající v tom, že průtahy v řízení zavinil sám žalobce, je zcela, jak uvedl soud prvního stupně, nešťastná a nedůstojná. Nicméně s ohledem na výše uvedené odvolací soud postupoval podle § 220 odst. 1 o. s. ř. a změnou rozsudku žalobu ohledně částky 32.250 Kč s příslušenstvím zamítl.

Výrok o nákladech řízení vychází z § 224 odst. 1 ve spojení s § 142 odst. 1 o. s. ř. a úspěšné žalované byla přiznána náhrada nákladů za 2 úkony po 300 Kč.

Proti tomuto rozsudku není dovolání přípustné.

Praha 7. února 2017

Za správnost vyhotovení:
Martínková Hana

Mgr. Jiřina Jislová v. r.
předsedkyně senátu